

end det har kostet før. Det synes jeg dog er noget af det Urimeligste, man kan tænke sig, at man nu skal have et lille Embede i hver Kommune, at man skal give et Par Kroner hver Gang en Sag er til Forlig. Derved skulle de to gode Sognemænd hver tjene 1 Kr. foruden at de have tjent 50 Ore ved at udstede Indkaldelsen. For Diebliffet er Tilstanden jo den, at man giver 50 Ore for Indkaldelsen, og saa kommer man til Forligskommissionen. Hvis der intet Forlig bliver, giver man Ingenting, saa menes der, at man ikke har faaet noget Udbytte af det, og saa koster det ikke Noget. Hvis man derimod faar indgaaet et Forlig, som bliver tilført Forligsprotokollen, koster det 2 Mark og 8 Stilling, det er det Hele. Men kommer Forligsmæglingen nu hjem til Sognene, saa skal hver af de gode Sognemænd have 1 Krone uden Henhyn til, om der kommer Forlig eller ikke! Det skulde dog glæde mig overmaade at se denne ny Institution noget demokratisk begrundet; jeg kan ikke se, hvorledes det skulde kunne ske. Der kunde her virkelig være langt mere Grund til at ophæve end til at indføre Udgifter. Ja, man kan jo nok sige, at Folk blive fri for at komme til Rådhuset, saa komme de ikke paa Gæstgivergaarden og Pengene blive hjemme i Kommunen, men det er dog vistnok vel lidt Motivering. — Overfor det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, og som holdt et længere Foredrag om Maaden, hvorpaa Sagsførernes Forhold til Forligsmæglingen havde udviklet sig, skal jeg ikke komme ind paa at følge ham i Enkelthederne, da det slet ikke staar i nogen direkte Forbindelse med Lovforslaget, og jeg altsaa ikke har haft nogen Anledning til at være forberedt paa det. Men jeg maa dog sige saa meget, at den Form for en Sagsførers Møde under Forliget, der finder Sted gennem Mandatarfuldmagten, er, saa vidt jeg veed, godkjendt af Høiesteret, og saa mener jeg ikke det har saa overmaade meget paa sig, om det ærede Medlem paa dette Omraade ikke kan forstaa Lovgivningens Mening. Endelig anfer det ærede Medlem over, at Forligsmæglerne ikke afvise Sagsførerne eller deres Kontorbetjente. Ja, det har vel ganske simpelt sin praktiske Grund i den Omstændighed, at enhver Forligsmægler meget hurtigt maa komme til det Resultat, at hver Gang der møder en Sagsfører eller en Fuldmægtig i Kommissionen, er det en smal Sag at faae Forlig i Sammenligning med, naar Parterne, som skulle staa og udlade al deres Venighed og ikke kan blive færdige dermed, selv give Møde. Det er den praktiske Grund, hvorfor Forligsmæglerne ikke ville afvise,

fordi de derved netop fremme det Hverv de har, nemlig at opnaa Forlig. Der kan ikke være nogen anden Grund, og Enhver, der kender de virkelige Forhold, vil vide i hvilken Grad det, som jeg her har sagt, er Regel. Naar det ærede Medlem ogsaa udtalte bestemt, at det maatte være i mange Sagsføreres Interesse at faae Proces, saa har jeg allerede gjort opmærksom paa, hvilken grundig Mangel paa Kjendskab til Procedurerne og Sagsførernes Stilling til denne, dette aabenbarer; Procedurer af den Natur, som sædvanlig findes her til Lands bliver i Reglen meget slet lønede og er et lidet tilfredsstillende Arbejde, altsaa rent psykologisk set kan man være overbevist om, at der er Ingen, der er saa stærkt interesserede i at faae Forlig i Stand som Sagsførerne, der ad den Vej langt hurtigere og rigeligere kunne faae et Salær, som de ellers ikke kunde vente sig.

Schiøtz: Efter det Foredrag, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch), nu har holdt kunde jeg, da jeg tilfældigvis i Dag er enig med ham, egentlig have frakaldet Ordet. Naar jeg alligevel har taget Ordet, saa er det for at gjøre et Par ganske enkelte Bemærkninger om selve Forslaget og navnlig et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (A. Sørensen). Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds er jo gammel Sagsførerfuldmægtig selv, og det undrer mig derfor noget, at han gjør sig til Talsmand for alle de dumme Klager, vil jeg kalde dem, over Sagsførerne som af og til komme frem her, og i Virkeligheden slet ikke ere mente, det drifter jeg mig til at paastaa. Sagsførerne er bleve en sædvanlig Kjøphest at ride paa her, men at Angrebene i Virkeligheden ikke har noget Rigtigt paa sig, viser bedst dette, at naar ujuridiske Folk har skullet formulere et Forslag, saa komme de dog og anmode os Jurister om at gjøre det. Jeg vil sige, at det er fuldstændig overdrevent, naar der tales om, at dette Forslag skulle være nødvendigt paa Grund af Sagsførernes Begjærighed efter at faae Sager. Jeg kan forstaa ærede Herrer, som hævde denne Anskuelse, at Sagsførerne i Virkeligheden helst er fri for alle de Smaasager, som der sædvanlig er Tale om her i Landet; de kunne ikke betale sig. Forsaavidt der tales om, at Sagsførerne er griste efter Salærer, saa vil jeg dog sige, at Salær faae de ligesaa vel, naar de slutte fornøftigt Forlig mellem Parterne, som naar de ligge og procedere i en lille Gjelbsjag. Jeg kender de Sagsførere her i Byen, der